

Forfatter: Houstrup, Jens Christian

Titel: BREV TIL: Mynster, Christian Ludvig Nicolai FRA: Houstrup, Jens Christian (1842)

Citation: Houstrup, Jens Christian : "BREV TIL: Mynster, Christian Ludvig Nicolai FRA: Houstrup, Jens Christian (1842)", i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 25. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000008.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

C. Hostrup til L. Mynster.
1842

Jeg har i mange Dage gaaet og ønsket, at jeg kunde komme til at skrive til dig, men mine s. 26Dagforretninger ere blevne forøgedede med nogle kjedelige mathematiske Informationer (du veed maaskee ikke, at jeg er et lille mathematisk Geni), og mine Aftentimer, som jeg hver Dag har haabet at kunne hellige dig, er blevne optagne af de smaa Pligter, som det stundom kan føre med sig, at være en artig Søn og en tjenstvillig Broder og en godmodig Person.

Jeg vilde takke dig især for Slutningen af dit Brev, fordi du stolede paa, at en Historie — der dog havde vakt min Bekymring, før jeg fik dit Brev — maatte interessere mig, da den laa dig paa Hjerte. Ja, kjære Ven! derom kan du altid være forvissat, jeg vil helst høre saa meget som muligt, jeg er smaalig i min Interesse for dem, jeg har kjær, Intet er mig ubetydeligt, naar det vedkommer dig. Jeg er stolt af dig og af dit Venskab, og jeg har intet højere Ønske end at kunne være dig just en saadan Ven, som du trænger til. Af dig venter jeg mig store Ting, men jeg har ogsaa min Ærgjerrighed. —Jeg vilde være en af Publikum — men den Bedste iblandt det, jeg vilde ikke selv fordre nogen Krands, men jeg vilde være den, der rakte dig den. —

Du vil vide noget om Arentzen. — Der er faa Mennesker, jeg kjender saa godt; vi sluttede vort Venskab under den svenske Begejstring, og vi har deelt denne rige Sommers meest fyldige Øjeblikke med hinanden. Vor Fodtour i Sommerferien er et af de lyseste Punkter i mit Liv; der s. 27var næsten ikke et Øjeblik, hvori vi ikke var i Aande; overgivne Optøjer, besindige Samtaler og den fuldeste Nydelse af den skjønne Natur vexlede uden tomme Mellemlum. Han er kun 18³/₄ Aar og er dog min Overmand næsten i Alting — baade i Ord og Tanke og Gjerning. Han har en skarp og sikker Dømmekraft, en usædvanlig Energi i at overvinde Vrøvl og sætte igjennem, hvad han har besluttet, og en fuldkommen Frihed for Frygt og falsk Undseelse, hvor det gjælder at værne de hellige Ideer. Tro nu ikke, at han er en gammel Viismand, nej — han er et kjærlighedsfuldt, barnligt, poetisk Gemyt, men jeg er vist det eneste Menneske, der kjender ham fra den Side. De Folk, der ikke kjende højere Love end Convenientsens, have nok at udsætte paa ham. Han er maaskee noget stolt, men derfor er han ogsaa fri for Forfængelighed, han er stundom ubeskedet, fordi han glemmer Personen for Sagen, men han er ydmyg i sit Hjerte overfor Gud. Han er en Søn af den nyere Tid, opvoxet i dens Splid og dens Drømme, med alle dens Fortrin og nogle af dens Mangler, men med en frisk Kjærne med Spire til en selvstændig Karakter. Noget bliver der nok af ham — derom er jeg forvissat, men om det bliver Digter, Præst, Philosoph eller Politiker, maa Vorherre vide. For det Første vil han studere Theologi, som han har en brændende Længsel efter at tage fat paa. I Skolen blev han anseet for et godt Hoved, var flittig og skjøttede sig selv. s. 28De Erindringer, der fra den Tid har gjort meest Indtryk paa ham, er, at han flere Gange var dødssyg; den ene Gang, i en Alder af ti Aar, sammenkaldte han hele sin Familie med Tjenestetyende om sin Seng, samme Nat, Lægen ventede, at han skulde døe, og tog med Rolighed og Inderlighed Afsked med hver især. I dette Øjeblik, som han levende erindrer, syntes hans Familie for første Gang at være greben af een Aand, hans Fader (som han ogsaa holder meget af) lagde Haanden paa hans Hoved og indviede ham med kjærlige Ord til det nye Liv, der aabnede sig for ham. Men Anstrengelsen fordrev den Søvnløshed, der skulde dræbe ham; han slumrede ind og vaagnede atter paa denne Side Graven. Sidste Efteraar var han, som du vel har hørt, næsten druknet, da en Svømmer tog ham som død fra Havets Bund. Da han efter flere Dages Forløb kom hjem fra Hospitalet og fortalte en ærværdig, aldrende Kone, hvor tidt han havde været Døden nær, betragtede hun ham alvorligt og sagde: «Vorherre har en Bestemmelse med Dem,» en Ytring, som ved den forunderlig prophetiske Sikkerhed, hvormed den blev fremført, oplivede og foryngede hans Hjerte, der var nedtrykt og modløst af det foregaaende Aars forunderlige Hændelser, som jeg en anden Gang skal fortælle dig, naar jeg er lidt bedre oplagt end nu, da jeg er træt.

Din Christian.